

Sygn. akt: I C 224/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Jakub Drzastwa
Protokolant:	stażysta Ewelina Blacha

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2017 r. w Bielsku-Białej

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko K. I., A. K.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda kwotę 86.958,96 złotych (słownie: osiemdziesiąt sześć tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt osiem złotych 96/100) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, liczonymi od kwoty 77 165,69zł (siedemdziesiąt siedem tysięcy sto sześćdziesiąt pięć złotych 69/100), począwszy od dnia 9 lipca 2016r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4 373,91zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
- umarza postępowanie w stosunku do pozwanej A. K. co do kwoty 300,00 zł (trzysta złotych);
- oddala powództwo przeciwko K. I. w całości;
- zasądza od powoda na rzecz pozwanego K. I. kwotę 7 215zł złotych (słownie: siedem tysięcy dwieście pięćnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia:

Sygn. akt I C 224/17

UZASADNIENIE

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w dn. 15.07.2016r. złożyła w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew przeciwko K. I. i A. K. o zapłatę kwoty 87.258,96 zł. Uzasadniając swoje żądanie strona powodowa podała, że przysługuje jej wobec pozwanych wymagalna wierzytelność pieniężna w kwocie 87.258,96 zł z tytułu zawartej na piśmie umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 31 lipca 2012r. Na kwotę 87.258,96 zł składały się:

- kwota 77.165,69 zł z tytułu niespłaconej należności głównej;

- kwota 10.063,27 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych od dnia 21 marca 2015r. do dnia 8 lipca 2016r.;

- kwota 30,00 zł z tytułu naliczonych opłat i prowizji.

Ponadto powodowi - zgodnie z zawartą umową - przysługuje od dnia 9 lipca 2016r. do dnia zapłaty prawo naliczenia odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP z ograniczeniem do dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od niespłaconej należności głównej w kwocie 77.165,69 zł.

Istnienie wyżej wskazanej wierzytelności, jej wysokość oraz terminy płatności odsetek wynikają wprost z W. z ksiąg bankowych z dnia 8 lipca 2016r. Powód wyjaśnił, że mimo prób zmierzających do ugodowego rozwiązania sporu i wezwania do zapłaty, pozwani nie uregulowali swoich zobowiązań względem strony powodowej.

W dniu 7 grudnia 2016r Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym sygn. akt VI Nc-e 1190532/16 (k. 13).

Od powyższego nakazu pozwana A. K. złożyła sprzeciw (k. 19-21). W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wniosła jedynie o rozłożenie należności na raty i nieobciążanie jej kosztami postępowania, wskazując na bardzo trudną sytuację finansową i życiową. Wskazała, że posiada wielu wierzycieli, jej zadłużenie związana z działalnością gospodarczą ciągle rosną. Nie posiada żadnych dochodów ani środków, które umożliwiłyby jej jednorazową spłatę na rzecz strony powodowej w tak dużej kwocie.

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2017r. (k. 32) Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie na mocy art. 505³⁶ § 1 kpc przekazał sprawę do rozpoznania sądowi wg właściwości ogólnej, tj. do Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej, stwierdzając w uzasadnieniu, że skutecznie wniesiony sprzeciw spowodował utratę mocy nakazu zapłaty w całości.

W piśmie procesowym dat. 28.06.2017r. (k.42) pozwany cofnął pozew o kwotę dokonanej wpłaty w wys. 300zł.

Na rozprawie w dn. 25.08.2017r. (k.78) pozwana A. K. przyznała fakt zawarcia umowy kredytu oraz zadłużenia w wysokości dochodzonej pozwem.

W piśmie procesowym dat. 13.11.2017r. (k.101-102) powód podniósł, że nakaz zapłaty wydany w elektronicznym postępowaniu upominawczym jest prawomocny wobec pozwanego K. I. wobec faktu, że sprzeciw złożyła jedynie pozwana A. K..

Na rozprawie dn. 13.12.2017r. (k.116) pełnomocnik pozwanego K. I. wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc że jest on poręczycielem wekslowym, zaś powód nie przedstawił wypełnionego weksla do zapłaty.

Pismem procesowym z dn. 9 października 2017r. (k. 84-85) pozwany K. I. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu w całości.

W uzasadnieniu swojego stanowiska podnosił jedynie okoliczność wadliwego doręczania mu pism gdyż te kierowane były na adres: E. ul. (...), podczas gdy od stycznia 2010r. zamieszkuje w E. przy ul. (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 lipca 2012r. pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a G. K. i A. K. jako kredytobiorcami została zawarta umowa kredytu gotówkowego (...) nr (...) przeznaczonego na cele własne w całkowitej kwocie 100.000 zł, na okres kredytowania wynoszący 95 miesięcy.

Zgodnie z § 13 ust. 1 pkt 2 ww. umowy zabezpieczenie spłaty kredytu stanowiło poręczenie wekslowe pozwanego K. I..

(dowód: umowa k. 47-53)

Kredyt był spłacany do pewnego czasu, później kredytobiorcy zaprzestali spłacania kredytu.

(dowód: przesłuchanie pozwanej A. K. k. 78)

W dniu 8 lipca 2016r. powodowy Bank sporządził W. z ksiąg bankowych nr (...), w którym stwierdzono wymagalne zadłużenie dłużników solidarnych: A. K., G. K., K. I. z tytułu przedmiotowej umowy kredytowej.

Na wymagalne zadłużenie złożyły się:

1) należność główna w wysokości: 77.165,69 zł,

2) odsetki za okres od 2015-03-21 do 2016-07-08 w wysokości 10.063,27 zł, stopy procentowe, według których naliczone były odsetki: za okres od dnia 2015-03-21 do dnia 2016-07-08 wg stopy procentowej 10,00% od zadłużenia

3) prowizje i opłaty bankowe w wysokości: 30,00 zł.

Dalsze należne odsetki umowne naliczane były od aktualnej kwoty należności głównej od dnia 2016-07-09 do dnia zapłaty, według zmiennej stopy procentowej właściwej dla kredytów przeterminowanych i kredytów postawionych po upływie terminu wypowiedzenia w stan natychmiastowej wymagalności, udzielonych na cel konsumpcyjny stanowiącej każdorazowo czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP i obciążający dłużnika. Na dzień wystawienia przedmiotowego wyciągu stopa procentowa wynosiła 10% w stosunku rocznym.

(dowód: wyciąg z ksiąg bankowych k. 54)

Pozwana A. K. mieszka wraz z mężem i dwójką małoletnich dzieci w nieruchomości stanowiącej własność dzieci stron. Pozwana pracuje z wynagrodzeniem w wysokości 1.500 zł netto, mąż pozwanej nie uzyskuje żadnych dochodów. Pozwanej i jej rodzinie finansowo pomagają matka oraz teściowa.

Poza zadłużeniem wynikającym z umowy kredytu stanowiącej przedmiot niniejszego postępowania, pozwana wraz z mężem posiada dwa wymagalne kredyty stwierdzone orzeczeniami sądowymi, opiewające na kwotę około 130.000 zł.

(dowód: przesłuchanie pozwanej A. K. k. 78)

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z brzmieniem art. 69 ust. 1 ustawy z dn. 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe (t.j. Dz. U. 2017r. poz. 1876) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Powodowy Bank udzielił G. K. i A. K. kredytu, którego zabezpieczenie stanowiło m.in. poręcznie wekslowe K. I.. Kredytobiorcy nie wywiązali się z obowiązku spłacenia rat w umówionych terminach.

Pozwana A. K. przyznała fakt zawarcia umowy kredytu oraz zadłużenia w wysokości dochodzonej pozwem. Podnosiła, że znajduje się w trudnej sytuacji finansowej i wnosiła o rozłożenia należnego roszczenia na raty, a najlepiej odroczenia jego obowiązku jego spłaty na okres dwóch lat. Jednocześnie pozwana nie przedstawiła żadnych okoliczności wskazujących, że będzie w stanie spłacić zadłużenie w ratach, czy też po upływie jakiego okresu czasu.

Podstawę zgłoszonego przez pozwaną wniosku stanowi art. 320 kpc, wedle którego w szczególnie uzasadnionych wypadkach, sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia – wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Zdaniem Sądu, w sprawie nie mamy do czynienia ze szczególnie uzasadnionym wypadkiem, dającym podstawę do zastosowania tzw. moratorium sędziego, co umożliwiłoby wyżej przytoczony przepis.

Przyjmuje się ogólnie, że owe szczególnie uzasadnione okoliczności zachodzą, kiedy natychmiastowe wykonanie wyroku byłoby rażąco sprzeczne z zasadami współżycia społecznego – na przykład jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny i inny strony niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe, bardzo utrudnione lub narażałoby pozwanego albo jego bliskich na niepowetowaną stratę.

Pozwana podała, że posiada jeszcze inne zadłużenie, a zatem zastosowanie art. 320 kpc oznaczałoby faktycznie postawienie powoda – jako wierzyciela – w gorszej sytuacji w porównaniu z innymi wierzycielami, nadto Sąd nie żywi przekonania, by istotnie pozwana A. K. istotnie realizowała świadczenie rozłożone na raty.

Wobec powyższego, mając na uwadze ograniczenie żądania o kwotę 300zł, orzeczono jak w pkt 1 i 2 wyroku, zasądając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4 373,91zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na które złożyła się opłata od pozwu – w sumie 4 363zł oraz 10,91zł opłaty manipulacyjnej naliczonej przez operatora płatności od opłaty od pozwu.

Nie zasądzono zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, albowiem powodowy Bank reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika o to nie wniósł.

Natomiast powództwo przeciwko K. I. oddalono w całości, zasądając zwrot kosztów procesu tj. zastępstwa procesowego – pkt 3 i 4 wyroku.

Zgodnie z § 13 ust. 1 pkt 2 przedmiotowej umowy kredytowej zabezpieczenie spłaty kredytu stanowiło poręczenie wekslowe pozwanego K. I. Pozwany jest zatem poręczycielem wekslowym, odpowiedzialność którego zasadza się na podstawie art. 30 i nast. prawa wekslowego, a nie poręczycielem cywilnoprawnym, którego odpowiedzialność oparta byłaby na art. 876 i nast. kc. A skoro tak, pozwany nie może odpowiadać w sytuacji, kiedy do pozwu nie dołączono ani wypełnionego weksla ani wezwania do jego wykupu.

W ocenie Sądu, skutku nie może odnieść argumentacja powoda, by nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym był prawomocny i skuteczny wobec pozwanego, albowiem – postanowieniem z dnia 24 lutego 2017r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie na mocy art. 505³⁶ § 1 kpc przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi w całości. Tym orzeczeniem Sąd Okręgowy jest związany.

Nadto, rację ma pozwany K. I., że nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, był kierowany na niewłaściwy adres tj. E. ul. (...), z którego przesyłki wracały awizowane (k.26-27, 37-38).

Na podstawie danych z Systemu (...) -SAD (k.74) tut. Sąd ustalił aktualny adres pozwanego w E. przy ul. (...) i dopiero po doręczeniu przesyłki na powyższy adres pozwany podjął obronę w procesie.

Mając zatem na uwadze wszystkie naprowadzone okoliczności, rozstrzygnięto jak w wyroku.

Sędzia: